

Arrest

nr. 116 624 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juli 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker diende op 15 juli 2009 een asielaanvraag in bij de Oostenrijkse overheden.

1.2 Op 26 juli 2010 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.3. Op 13 oktober 2010 werd verzoeker in het kader van de Dublin II Conventie naar Oostenrijk overgebracht en op 19 oktober 2010 keerde hij vrijwillig terug naar Kosovo;

1.4. Op 7 juni 2013 verliet verzoeker Kosovo en op 10 juni 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.5. Op 30 juli 2013 besliste de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het betreft de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“U werd op 26 juli 2013 van 09.13u tot 10.48u gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Servo-Kroatische taal machtig is. Uw advocaat meester M. Depovere was aanwezig van 10.37u tot 10.48u.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Kosovaarse staatsburger van Bosnische origine te zijn, afkomstig van de stad Prizren. Van mei 2009 tot september 2009 verbleef u in Oostenrijk waar u op 15 juli 2009 een asielaanvraag indiende vanwege problemen in Kosovo na een gevecht over de uitbetaling van een loon. Op 15 september 2009 werd uw asielaanvraag afgewezen, op 25 september 2009 zou u teruggekeerd zijn naar Kosovo. Op 26 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 13 oktober 2010 werd u in het kader van de Dublin II Conventie naar Oostenrijk overgebracht. Op 19 oktober 2010 keerde u vanuit Oostenrijk vrijwillig terug naar Kosovo. Op 14 november 2011 werd u door twee mannen, S.M.(...) en B.K.(...), naar een bos gebracht waar ze u sloegen en uw bezittingen afnamen. U diende klacht in bij de politie, een week later werd S.M.(...) opgepakt. Vanwege bedreigingen door zijn familie trok u uw aanklacht in. S.M.(...) werd tot twee jaar cel veroordeeld, B.K.(...) is nog steeds voortvluchtig. Ook na de veroordeling werd u door de families van deze personen bedreigd. Naast telefonische bedreigingen kwam er ook een familielid van B.(...) bij u thuis langs. U verbleef geregeld in Montenegro en Servië. Wanneer u in Kosovo verbleef bleef u zoveel mogelijk thuis uit angst voor deze personen en hun families. Op 7 juni 2013 verliet u Kosovo en reisde naar België, waar u op 10 juni 2013 een nieuwe asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Kosovo omdat u deze mensen vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitskaart, een kopie van een vonnis betreffende het incident van 14 december 2011, een geheugenkaart met daarop een opname van een dreigtelefoon en een verslag van het hospitaal betreffende uw verwondingen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 7 mei 2013 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. U haalde aan dat u door S.M.(...) en B.K.(...) en hun familieleden bedreigd wordt sinds u tegen deze twee personen klacht indiende nadat u door hen overvallen en bedreigd werd. Deze door u aangehaalde problemen zijn van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijk) aard en houden aldus geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor bovengenoemde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige

autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U legt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bovendien tegenstrijdige verklaringen af betreffende de klacht die u bij de politie zou neergelegd hebben naar aanleiding van de bedreigingen die u bleef ontvangen na de arrestatie van S.M.(...) (CGVS, p. 5). Gevraagd of u bewijzen heeft van uw klacht bij de politie stelt u aanvankelijk dat u een bewijs heeft, maar dat u uw broer de documenten moet laten ophalen (CGVS, p.9). Wanneer het Commissariaat-generaal later informeert welke documenten u heeft ontvangen na uw klacht geeft u de bijzonder vage verklaring dat u niet weet hoe die documenten eruitzien maar dat u wel weet bij wie het was, waarna u zich afvraagt of het schriftelijk was, om wat later uiteindelijk te stellen dat u geen documenten heeft betreffende de bedreigingen na de arrestatie (CGVS, p.11-12). Uw weinig consistente en tegenstrijdige verklaringen tijdens het gehoor betreffende de klacht naar aanleiding van de bedreigingen leiden ertoe dat er bijzonder weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u klacht indiende bij de Kosovaarse autoriteiten. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u een advocaat gecontacteerd heeft naar aanleiding van de dreigtelefoons of de bedreiging door het familielid antwoordt u ontkennend en stelt u dat het allemaal corrupt is. Wanneer het Commissariaat-generaal u uitnodigt om uw bewering te verduidelijken stelt u niet te weten waarom, maar dat u denkt dat er corruptie is en daarom niet naar een advocaat ging (cgvs p. 12). Dit zijn loutere beweringen die onvoldoende ondersteund worden door objectieve elementen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien het tegendeel. U stelt immers dat één van de ouders een week na uw klacht werd opgepakt en ondertussen tot twee jaar cel werd veroordeeld. Wanneer u daar tijdens het gehoor op gewezen wordt stelt u dat er maar één vader veroordeeld werd en vraagt u waar de andere is (cgvs p.12). Het feit dat één van de twee ouders van een misdrijf nog voortvluchtig is, laat op zich geenszins toe te besluiten tot een onwil tot het bieden van bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten. Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u duidelijk heeft gedaan.

In verband met de door u aangehaalde bedreigingen tegen uw persoon, dient verder vastgesteld te worden dat uw verklaringen uiterst vaag zijn en dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling. Zo stelt u in eerste instantie dat u, na de arrestatie van S.(...), buiten de bedreigingen door een familielid van B.(...) op de rechtbank zelf, enkel telefonische bedreigingen ontving (CGVS, p 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen ander nummer hebt genomen om de bedreigingen te ontlopen, verklaart u dat u dat wel gedaan hebt, maar dat ze u bleven bellen (CGVS, p. 6). Hoe ze achter uw nieuw telefoonnummer kwamen kan u dan weer op geen enkele manier verklaren (CGVS, p. 6). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u plotseling, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat S.(...) wel mensen op u af stuurde. Op de vraag wie hij dan op u afstuurde komt u niet verder dan 'onbekenden'.

Bovendien wordt Kosovo beschouwd als een veilig land van herkomst, o.a. op basis van het feit dat de Kosovaarse politie (KP) anno 2012 over het algemeen adequate actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat u in geval van eventuele (veiligheids)problemen beroep kon/kan doen op de in Kosovo opererende autoriteiten, die voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart betreft uw identiteit en nationaliteit maar niet uw

asielrelaas. Wat betreft de geheugenkaart met de opgenomen dreigtelefoon dient opgemerkt te worden dat dergelijke stavingsstukken uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Wat betreft het door u voorgelegde attest van het hospitaal te Prizren die uw verwondingen dienen te staven dient vastgesteld te worden dat dit links bovenaan gedateerd is op 12.12.2010, ofwel een jaar voor de feiten die aanleiding zouden gegeven hebben tot de bedreigingen waarvoor u uw land ontvluchtte. Tijdens het gehoor haalt u weliswaar een incident aan dat zich eind 2010 afspeelde maar waarover u verklaart dat dit niets te maken had met het incident in het bos en dat S(...) en B(...) niet betrokken waren (cgvs p. 10). Het vonnis van de rechtbank dd. 12.03.2013 wijzigt niets aan de bevinding dat u voor afdoende bescherming terecht kan bij de Kosovaarse overheden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1 en artikel 3 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitsluitende motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker licht zijn middelen als volgt toe:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag van 5 april 2013.

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Kosovo, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : "Bij KB van 7 mei 2013 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Eveneens dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo.

Dat uit de informatie van het CGVS zelf blijkt als volgt:

"2. Algemene veiligheidssituatie in Kosovo

De veiligheidstoestand in Kosovo is sinds de onlusten in maart 2004 in ruime mate gekalmeerd en is overwegend stabiel, in Noord Kosovo (...) echter nog steeds fragiel. In het gebied ten noorden van de rivier Ibar heeft de Servische minderheid lokale politieke 'parallele structuren' gecreëerd, die verantwoording afleggen aan de Servische overheid. Dit geldt vooral op het gebied van rechtspraak, onderwijs en gezondheidszorg. Deze structuren weigeren nog steeds samen te werken met de regering in Pristina. Hierdoor kunnen de Kosovaarse autoriteiten niet in heel Kosovo effectief hun gezag uitvoeren. De bewegingsruimte van de internationale veiligheidsdiensten (EULEX en KFOR) is er eveneens beperkt. Sinds juli 2011 is het in Noord-Kosovo herhaaldelijk (september en november 2011) tot zware ongeregeldeheden gekomen tussen de Servische minderheid enerzijds en de nationale Kosovaarse autoriteiten, EULEX en KFOR anderzijds. De spanningen startten nadat de Kosovaarse politie de controle over twee grensposten in Noord-Kosovo probeerde over te nemen. Bij de ongeregeldeheden vielen aan beide zijden doden en gewonden." (eigen onderlijning)

Dat uit bovenstaande informatie, afkomstig van het CGVS zelf, al duidelijk blijkt dat Kosovo géén "veilig" land is...

Daarnaast stelt het CGVS:

"Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. U haalde aan dat u door S.M.(...) en B.S.(...) en hun familieleden bedreigd wordt sinds u tegen deze twee personen klacht indiende nadat u door hen overvallen en bedreigd werd. Deze door u aangehaalde problemen zijn van louter inter-persoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijk) aard en houden aldus geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging."

Het dient benadrukt te worden dat het CGVS hier al te kort door de bocht is gegaan door al meteen te stellen dat de problemen van verzoeker geen verband zouden houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Waarop baseert het CGVS zich om dit te stellen? Nergens tijdens het verhoor, heeft het CGVS enige vraag gesteld over de reden(en) waarom verzoeker overvallen en bedreigd werd, en toch stelt het CGVS dat zijn problemen geen verband zouden houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie...

Dit is uiteraard strijdig met het principe dat verzoeker, als asielzoeker, het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoeker zelf stelt tijdens het interview- en hij heeft dit eveneens aangetoond met documenten, namelijk heeft hij het vonnis bijgebracht - dat slechts één dader opgepakt is en de andere dader is voortvluchtig.

Hieruit blijkt dat verzoeker zich wel wenst te begeven tot de Kosovaarse politie, doch dat deze politie verzoeker, gewild of ongewild, niet kan helpen.

En het CGVS stelt hieromtrent zelf in de beslissing:

- Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u duidelijk heeft gedaan;
- Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal.

Hieruit blijkt dat de beslissing van het CGVS vernietigd dient te worden. »

2.2.1. Wat de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een eenvoudige lezing volstaat hiertoe. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt in tegendeel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent nu hij ze inhoudelijk bekritiseert. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en dient te worden aangenomen dat de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.2.3. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en). *In casu* is de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig

land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- FYROM
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië".

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. "Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen." (Parl.Stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.2.4. Het is *in casu* duidelijk dat de verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo. Bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en komt het aan de verzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat Kosovo desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* derhalve op de verzoeker.

2.2.5. Waar de verzoeker kritiek uit op het invoeren van het concept ‘*veilige landen van herkomst*’ in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en het feit dat de Raad van State slechts bij hoogdringendheid een advies mocht geven, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee de genoemde bepaling van de Vreemdelingenwet zelf viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek valt echter buiten de bevoegdheid van de Raad en kan dus niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). De in dit kader aangevoerde schending van artikel 1 en 3 van de Vluchtelingenconventie is dan ook niet dienstig.

De verzoeker is het verder niet eens met op het opnemen van Kosovo in de lijst van veilige landen van herkomst. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verzoeker hiermee in wezen kritiek uitoefent op artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2013 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor “*individuele beslissingen*” genomen met toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen. Ook deze beschouwen kunnen daarom niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.6. Het algemene betoog van de verzoeker over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op “*een totaal gebrek aan vervolgingen*”, is niet alleen onjuist aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen, maar bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst. Het is immers pas na een individueel onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde elementen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Met dergelijk algemeen betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van zijn asielaanvraag, te weerleggen.

2.2.7. Waar verzoeker betoogt dat hij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust,

wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."

Wat de schorsende werking betreft wijst de Raad er ook op dat de weigering van in overwegingname door de commissaris-generaal geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de commissaris-generaal hiervoor ook niet bevoegd is.

2.2.10. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal al te kort door de bocht is gegaan door al meteen te stellen dat de problemen van verzoeker geen verband zouden houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, nergens tijdens het verhoor enige vraag gesteld heeft over de reden(en) waarom verzoeker overvallen en bedreigd werd en dit uiteraard strijdig is met het principe dat verzoeker, als asielzoeker, het voordeel van de twijfel dient te genieten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in zijn verzoekschrift niet aanwijst welk verband er is tussen de aangehaalde feiten en een van de criteria van de Vluchtelingenconventie en dan ook niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal onredelijk geoordeeld zou hebben dat er geen dergelijk verband is daar het problemen betreft van interpersoonlijke aard tussen privépersonen en gemeenrechtelijke strafrechtelijke aard.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het beginsel van het voordeel van de twijfel enige relevantie heeft bij de vaststelling door de commissaris-generaal dat de problemen van verzoeker geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het betreft immers de juridische kwalificatie van de aangehaalde feiten en niet de vaststelling van de feiten van het asielrelaas en hun geloofwaardigheid. Alleen in dat geval kan er sprake zijn van de toepassing van het voordeel van de twijfel.

2.2.11. Verzoeker stelt dat slechts één dader opgepakt werd en de andere voortvluchtig is en hieruit blijkt dat verzoeker zich wel wenst te begeven naar de Kosovaarse politie, doch dat deze politie, gewild of ongewild, niet kan helpen.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat verzoeker duidelijk alle realistische mogelijkheden om bescherming te krijgen in eigen land uitgeput heeft stelt de Raad vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier daar de bestreden beslissing onder meer stelt *"dat er bijzonder weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u klacht indiende bij de Kosovaarse autoriteiten."*

De verzoekende partij citeert een gedeelte van de bestreden beslissing, meer bepaald *"Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal."*

Verzoeker maakt met dit selectief citaat niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onredelijk oordeelde dat verzoeker beroep zou kunnen doen op bescherming van de Kosovaarse politie waar hij stelt: *"Bovendien wordt Kosovo beschouwd als een veilig land van herkomst, o.a. op basis van het feit dat de Kosovaarse politie (KP) anno 2012 over het algemeen adequate actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden*

betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat u in geval van eventuele (veiligheids)problemen beroep kon/kan doen op de in Kosovo opererende autoriteiten, die voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd."

2.2.12. De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

2.2.13. Wat het verzoek tot schorsing betreft wijst de Raad er op dat de weigering van in overwegingname door de commissaris-generaal geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de commissaris-generaal hiervoor ook niet bevoegd is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS